

Nota van toelichting

I Algemeen deel

1. Inleiding

Gemeenten ontvangen budget voor bijstand en loonkostensubsidies vanuit het macrobudget op grond van artikel 69 van de Participatiewet (Pw). Dit budget wordt over gemeenten met meer dan 40.000 inwoners verdeeld via een objectief verdeelmodel dat de uitgaven aan bijstand van een gemeente schat op basis van huishoudkenmerken. Kleinere gemeenten worden (deels) gefinancierd op basis van historische uitgaven. Het budget dat een gemeente ontvangt, kan afwijken van de werkelijke uitgaven van een gemeente. Zo kan een overschot of tekort ontstaan. Gemeenten mogen overschotten houden, en naar eigen inzicht besteden. Een tekort zal een gemeente zelf moeten opvangen vanuit haar overige middelen. Deze financieringssysteem creëert een prikkel voor gemeenten om activerend beleid te voeren en de lasten voor inkomensvoorzieningen zoveel mogelijk te beperken. Om gemeenten te compenseren bij grote tekorten op het budget voor bijstand en loonkostensubsidies en de financiële risico's hiervan te beperken kunnen gemeenten een beroep doen op een vangnetuitkering. De wettelijke grondslag voor de vangnetuitkering is opgenomen in artikelen 74 en 75 van de Pw. Nadere regels over dit onderwerp zijn uitgewerkt in het Besluit Participatiewet (BPw) en de Regeling Participatiewet, IOAW en IOAZ (RPw).

Het huidige vangnet Participatiewet ziet op een financieel tekort in één jaar. Een klein deel van de gemeenten realiseert echter meerjarig tekorten groter dan 5% op het bijstandsbudget. In de eerste plaats gaat het om gemeenten met tekorten groter dan 7,5%, die meerjarig in het huidige vangnet zitten. Daarnaast zijn er gemeenten die meerjarig tekorten realiseren tussen de 5% en 7,5% en daarmee niet in aanmerking komen voor het huidige vangnet. Dit legt een groot beslag op de gemeentelijke begroting. Hierdoor is de vraag gerezen of de manier waarop het vangnet op dit moment is ingericht ook nog passend is als tekorten boven de 5% meerjarig aanhouden. In een onderzoek naar gemeenten met meerjarige tekorten en meerjarige overschotten op het bijstandsbudget is door de onderzoekers (AEF en de Beleidsonderzoekers) de aanbeveling gedaan om het vangnet Participatiewet uit te breiden.¹ Dit vermindert de financiële druk voor gemeenten die meerjarig in het huidige vangnet zitten, en kan een oplossing bieden voor gemeenten met meerjarige tekorten die nu niet in aanmerking komen voor het huidige vangnet. Dit versterkt het vangnet als inherent correctiemechanisme in aanvulling op de budgetverdeling.

In dit wijzigingsbesluit, waarmee het BPw wordt gewijzigd, wordt een uitgebreider vangnet ingericht voor gemeenten met meerjarige tekorten van 5% of hoger. In het vervolg van deze nota van toelichting worden deze gemeenten aangeduid als gemeenten met meerjarige (middel)grote tekorten. De uitgebreide variant van het vangnet zal naast het reguliere vangnet bestaan. Voor gemeenten met meerjarige (middel)grote tekorten wordt in twee stappen het eigen risico verlaagd. Parallel hieraan wordt een kennis- en adviesgroep opgericht die gemeenten die aanspraak maken op het uitgebreide vangnet faciliteert in het leren van andere gemeenten. Tot slot wordt ook een zogenaamd weegmoment geïntroduceerd, dat van toepassing zal zijn in die gevallen waarin een gemeente vijf jaar gebruik heeft gemaakt van de uitgebreidere variant van het vangnet. De toetsingscommissie vangnet Participatiewet (hierna: toetsingscommissie), die beoordeelt of een aanvraag van een gemeente aan alle voorwaarden voldoet om in aanmerking te komen voor een vangnetuitkering, krijgt in dat kader een aanvullende taak toebedeeld. Dit wijzigingsbesluit voorziet ook daarin.

2. De inrichting van het reguliere vangnet

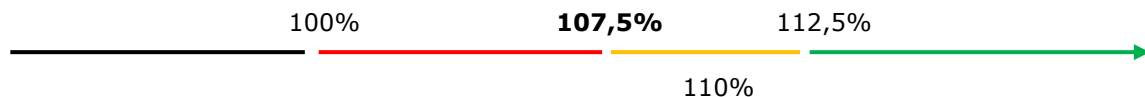
Om in aanmerking te komen voor een uitkering uit het reguliere vangnet, dient een gemeente aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Deze voorwaarden zijn geformuleerd in het BPw. De eerste financiële vereiste om in aanmerking te komen voor het reguliere vangnet is dat het tekort op het bijstandsbudget groter moet zijn dan 7,5%. De eigenrisicodrempel van 7,5% wordt gehanteerd in combinatie met een getrapte vergoeding. Dit betekent dat:

1. De eerste trede betrekking heeft op het tekort dat over een bepaald jaar 7,5% of minder bedraagt van het aan de individuele gemeente toegekende budget; voor dit deel van het

¹ Verklaringen voor tekorten en overschotten op het bijstandsbudget, Anderson Elffers Felix & De Beleidsonderzoekers, 2023, p. 71 ([link](#))

tekort wordt niet gecompenseerd vanuit de vangnetuitkering. Een gemeente wordt geacht dit zelf op te vangen.

2. De tweede trede heeft betrekking op het tekort dat over een bepaald jaar meer bedraagt dan 7,5% van het aan de individuele gemeente toegekende budget, met een maximum van 12,5%. Voor dit deel van het tekort wordt de helft gecompenseerd vanuit de vangnetuitkering, zodat het eigen risico voor deze trede 50% bedraagt.
3. De derde trede heeft betrekking op het tekort dat over een bepaald jaar meer bedraagt dan 12,5% van het aan de individuele gemeente toegekende budget; voor dit deel van het tekort wordt volledig gecompenseerd vanuit de vangnetuitkering, zodat het eigen risico voor deze trede 0% bedraagt.

Figuur 1. Visuele weergave van de getrapte vergoeding in het reguliere vangnet

De eigenrisicodrempel van 7,5% in combinatie met de getrapte vergoeding komt neer op een maximaal tekort van 10% dat een gemeente zelf dient te dekken. Dit wordt in enig jaar als draagbaar gezien voor een gemeente. Dit is in februari 2015 door de Vereniging Nederlandse Gemeenten (VNG) en het ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (SZW) bestuurlijk overeengekomen en sluit aan bij het advies van de Raad voor de financiële verhoudingen². Dit werd gezien als een verantwoorde balans tussen behoud van de prikkelwerking die van de financieringssysteem uitgaat en tegemoetkoming van gemeenten met een groot financieel tekort. Hierbij is rekening gehouden met de door de Raad voor de financiële verhoudingen gehanteerde gemeentelijke budgetflexibiliteit.

Een tweede financiële vereiste houdt in dat voor een gemeente over de periode T-2, T-1 en T sprake moet zijn van een gecumuleerd tekort dat meer bedraagt dan 7,5%, berekend over het budget voor jaar T. Dit heeft dus betrekking op het jaar waarover de vangnetuitkering wordt aangevraagd (jaar T) en de twee voorgaande jaren (T-1 en T-2). Met deze tweede financiële vereiste wordt getoetst of een gemeente in voorgaande jaren een overschot gerealiseerd heeft en daardoor zelf over een buffer beschikt met betrekking tot de Pw.

Voorbeeld 1 – de werking van het reguliere vangnet

	Gemeente X	Jaar T-2	Jaar T-1	Jaar T
A	Budget	5.000.000	5.200.000	5.300.000
B	Netto lasten	5.200.000	5.100.000	5.800.000
C	Tekort of overschot in € (A - B)	-200.000	100.000	-500.000
D	Tekort of overschot in % (C / A)	-4,0%	1,9%	-9,4%

Gemeente X heeft in jaar T een tekort dat groter is dan 7,5%, daarmee voldoet het aan de eerste financiële vereiste voor het vangnet. De gemeente heeft niet in elk van de drie jaren van de relevante periode een tekort, in jaar T-1 is sprake van een overschot. Echter, voor de tweede financiële vereiste is de som van de resultaten over de jaren T-2, T-1 en T relevant. Voor deze gemeente is dat - € 600.000 (= - € 200.000 + 100.000 + - € 500.000), en, uitgedrukt als percentage van het budget voor jaar T, -11,3% (- € 600.000 / € 5.300.000). Dit gecumuleerde tekort is groter dan 7,5%. Daarmee voldoet gemeente X ook aan de tweede financiële vereiste voor het vangnet.

De toetsingscommissie beoordeelt de aanvragen van gemeenten voor een vangnetuitkering en adviseert de minister van SZW over het al dan niet toekennen van een vangnetuitkering. Naast de toets op de twee financiële vereisten, beoordeelt de toetsingscommissie of de gemeente voldoet aan enkele procedurele voorwaarden. Zo toetst de commissie of het college van burgemeester en

² Briefadvies Structureel vangnet Inkomensdeel Participatiewet, Raad voor de financiële verhoudingen, 4 juli 2016 ([link](#))

wethouders (hierna: college) bij de indiening van het verzoek verklaart dat het over het tekortjaar maatregelen heeft getroffen om het tekort terug te dringen en dat de gemeenteraad, door middel van zijn instemming, de juistheid van de verklaring heeft bevestigd. Het college maakt hierbij gebruik van standaardteksten uit het modelaanvraagformulier. Het inhoudelijke oordeel over de door het college getroffen maatregelen wordt overgelaten aan het lokaal bestuur. Dit past bij de decentrale verantwoordelijkheid voor de uitvoering van de Participatiewet.

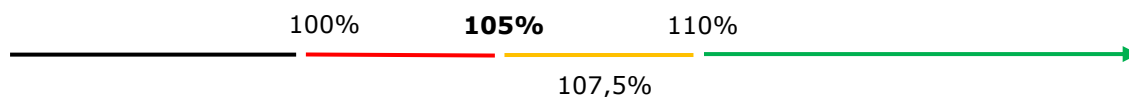
Het vangnet wordt gefinancierd vanuit het macrobudget voor de bijstand van twee jaar later (T+2). Met andere woorden: de uitbetaling van een over 2025 toegekende vangnetuitkering geschiedt in 2027, ten laste van het macrobudget van 2027. Op deze manier is het vangnet gebaseerd op intergemeentelijke solidariteit, waarbij de middelen voor het vangnet een tegemoetkoming zijn voor gemeenten met grote tekorten.

3. Uitbreiding van het vangnet

Met dit besluit wordt het vangnet Participatiewet uitgebreid. Deze uitbreiding bestaat naast het reguliere vangnet, en vervangt het dus niet. Doel van de uitbreiding is om voor gemeenten met meerjarige (middel)grote tekorten na verloop van tijd een lager eigen risico te hanteren. Hiermee wordt tegemoetgekomen aan de toenemende financiële druk waarmee meerjarige tekortgemeenten te maken hebben. In twee stappen wordt de hoogte van de eigenrisicodrempel voor een gemeente verlaagd, indien sprake is van een meerjarig (middel)groot tekort. Zo worden gemeenten verder tegemoetgekomen wanneer tekorten langer aanhouden. Deze stappen worden hieronder verder uitgewerkt.

Uitbreiding stap 1: verlaging van de eigenrisicodrempel naar 5%

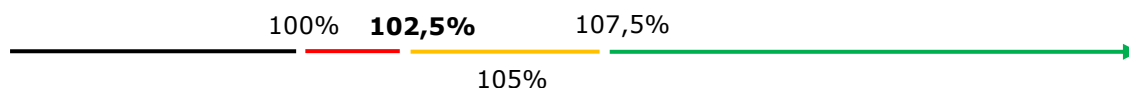
Om voor het uitgebreide vangnet in aanmerking te komen, moet er sprake zijn van een meerjarig tekort. Hiervoor geldt in de eerste stap dat een gemeente in ten minste drie van de vier afgelopen jaren, waaronder het jaar van aanvraag (jaar T), een tekort moet hebben van minstens 5% van het aan de individuele gemeente toegekende budget. Voor deze gemeente wordt de eigenrisicodrempel in jaar T verlaagd van 7,5% naar 5%. Voor het tekort dat minstens 5% bedraagt, met een maximum van 10%, wordt de helft vergoed. Het tekort dat meer bedraagt dan 10% wordt volledig vergoed. Dit volgt dezelfde getrapte structuur als het reguliere vangnet en komt neer op een eigen risico van maximaal 7,5%.

Figuur 2. Visuele weergave van de getrapte vergoeding bij een verlaagde eigenrisicodrempel van 5%

Uitbreiding stap 2: verdere verlaging van de eigenrisicodrempel naar 2,5%

Een gemeente die in aanmerking is gekomen voor verlaging van haar eigenrisicodrempel naar 5%, en daar twee jaar lang gebruik van heeft gemaakt, komt in het derde jaar in aanmerking voor een verdere verlaging van de eigenrisicodrempel. De eigenrisicodrempel wordt dan 2,5%. Voor het tekort dat minstens 2,5% bedraagt, met een maximum van 7,5% wordt voor de helft vergoed. Het tekort dat meer bedraagt dan 7,5% wordt volledig vergoed. Het eigen risico voor deze gemeenten komt dan neer op maximaal 5%.

Figuur 3. Visuele weergave van de getrapte vergoeding bij een verlaagde eigenrisicodrempel van 2,5%

Gemeenten moeten voor het uitgebreide vangnet, net als voor het reguliere vangnet, ieder jaar opnieuw een aanvraag indienen bij de toetsingscommissie.

Berekening van het tekort

Berekening van de in aanmerking komende netto lasten, die het tekort van een gemeente bepalen, geschiedt op dezelfde wijze als in het reguliere vangnet. Dit staat beschreven in artikel 9a van het BPw. Bestedingen waarvan de rechtmatigheid niet tijdig zijn verantwoord of die blijkens het verslag van bevindingen van de accountant als fout of onzeker worden aangemerkt, worden daarbij in mindering gebracht op de netto lasten aan bijstand en loonkostensubsidies. Dit geldt voor zowel het tekort in jaar T als de relevante tekorten voor de drie jaren daaraan voorafgaand (T-3, T-2 en T-1).

Verhouding tussen het reguliere vangnet en het uitgebreide vangnet

Naast het uitgebreide vangnet zal het reguliere vangnet, dat voor de inwerkingtreding van dit besluit al bestond, blijven bestaan. Dit staat toe dat gemeenten die incidenteel een tekort realiseren groter dan 7,5%, de vergoeding ontvangen zoals die in het reguliere vangnet is geregeld. Gemeenten die meerjarig (middel)grote tekorten realiseren, en daarmee voldoen aan de voorwaarden voor het uitgebreide vangnet, kunnen hier aanspraak op maken. In het geval dat een gemeente voor zowel het reguliere vangnet als het uitgebreide vangnet in aanmerking komt, ontvangt de gemeente de uitgebreide vangnetuitkering. Deze is het meest gunstig voor de gemeente, want hierdoor hebben zij het laagste eigen risico. Tijdens de aanvraagprocedure voor het vangnet is te bepalen of en voor welk vangnet een gemeente in aanmerking komt. Gemeenten kunnen deze berekening zelf maken op basis van de Sisa-cijfers van de relevante jaren. De informatie op de website van de toetsingscommissie ondersteunt gemeenten hierbij. Daarmee is het voor gemeenten direct duidelijk voor welke variant van het vangnet zij in aanmerking komen.

Leren van andere gemeenten

Uitgangspunt van het vangnet is solidariteit tussen gemeenten. Het vangnet wordt gefinancierd vanuit het macrobudget en als gevolg daarvan betaalt iedere gemeente mee aan de vangnetuitkering van individuele gemeenten. Het past daarbij dat gemeenten die gebruik maken van het vangnet zich inspannen om hun tekort terug te dringen, opdat zij op enig moment geen aanspraak meer hoeven te doen op de solidariteit van andere gemeenten. Dit uitgangspunt is voor het reguliere vangnet al in het BPw tot uiting gebracht. Gemeenten die te maken hebben met een aanhoudend tekort moeten bij hun aanvraag verklaren welke interne en externe maatregelen zij hebben genomen om tot verdere tekortreductie te komen. Een aanhoudend tekort doet zich voor als aan de gemeente die in een bepaald jaar een vangnetuitkering aanvraagt, in één of twee daaraan voorafgaande kalenderjaren al een vangnetuitkering is verleend.

Voor de procedurele toets die de toetsingscommissie in het kader van het reguliere vangnet uitvoert op een vangnetaanvraag, dient het college (1) te verklaren dat het interne en externe maatregelen heeft genomen, en (2) te benoemen welke maatregelen dit zijn. In dit verband geldt een uitzondering voor gemeenten met minder dan 5.000 inwoners. Namelijk, op grond van de bestaande regels, hoeven deze gemeenten niet te verklaren dat zij externe maatregelen hebben getroffen om tot verdere tekortreductie te komen.

De toetsingscommissie beoordeelt niet de inhoud van die maatregelen. Dit oordeel is aan de gemeenteraad. De toetsingscommissie toetst op dit onderdeel enkel of er maatregelen genomen zijn en of de gemeenteraad heeft ingestemd met de juistheid van de vangnetaanvraag.

Bij het uitgebreide vangnet zal eveneens de voorwaarde gelden dat het college in zijn aanvraag moet aangeven welke interne en externe maatregelen het heeft ondernomen om het tekort terug te dringen. Wel is er sprake van een belangrijk verschil tussen het reguliere en het uitgebreide vangnet in dit verband. Voor het reguliere vangnet geldt de voorwaarde om te verklaren over interne en externe maatregelen niet bij de eerste vangnetaanvraag, maar pas wanneer een herhaald beroep op het vangnet wordt gedaan. Voor het uitgebreide vangnet geldt deze voorwaarde wel al vanaf het eerste jaar dat een vangnetaanvraag wordt gedaan. De bovengenoemde regel uit het BPw zal daarom hiertoe worden uitgebreid. Voor het uitgebreide vangnet geldt dat gemeenten in minimaal twee van de drie voorafgaande jaren een tekort moet hebben gehad van minstens 5%. In het jaar dat een gemeente in aanmerking komt voor het uitgebreide vangnet is daardoor al sprake van een langere periode van tekorten. Daarmee moeten gemeenten in staat zijn om, voorafgaand aan de vangnetaanvraag, interne en externe maatregelen te hebben ondernomen om tekortreductie na te streven. Ook hiervoor geldt dat een procedurele toets door de toetsingscommissie wordt verricht. Net als bij het reguliere vangnet, zal bij het uitgebreide vangnet de voorwaarde om te verklaren dat externe maatregelen zijn getroffen om tot verdere tekortreductie te komen niet van toepassing zijn op het college van een gemeente met minder dan 5000 inwoners.

De ervaring in de toetsing van de vangnetaanvragen is dat het gemeenten niet altijd duidelijk is wat in het BPw onder externe maatregelen wordt verstaan. Ter verduidelijking worden beide typen maatregelen hier nader toegelicht. Interne maatregelen zijn maatregelen die vanuit de eigen organisatie geïnitieerd en genomen worden, zonder inbreng van externen. Externe maatregelen zijn maatregelen die met een duidelijk herkenbare inbreng van externen (personen of organisaties buiten de eigen gemeente) tot stand zijn gekomen. Voorbeelden hiervan zijn het consulteren van andere gemeenten, gebruik maken van een kennis- en adviesgroep of advies van een onderzoeksbureau. Gemeenten kunnen zo bijvoorbeeld leren hoe andere gemeenten dit organiseren en inzichten opdoen voor inrichtings- en organisatievraagstukken binnen de eigen gemeente.

Om gemeenten te faciliteren in het nemen van externe maatregelen wordt een kennis- en adviesgroep opgericht. In 2025 zal een pilot plaatsvinden waarin onderzocht wordt hoe deze ingericht kan worden en welke rol het zal vervullen. De intentie is dat gemeenten die gebruikmaken van het uitgebreide vangnet hieraan deelnemen. Ook dit sluit aan bij het eerdergenoemde rapport van AEF en De Beleidsonderzoekers. Zij adviseren om gemeenten te faciliteren bij het vormgeven van hun werk en inkomen door structureler onderzoek te stimuleren en inzichten vanuit onderzoek te ontsluiten. Het opdoen van nieuwe inzichten en verzamelen van bestaande inzichten (uit onderzoek maar ook uit de uitvoeringspraktijk) kan gemeenten helpen in hun zoektocht naar een lokaal passende vormgeving. Dat varieert van de effectiviteit van bepaalde interventies tot de invloed van inrichtingskeuzes van de organisatie.

Weegmoment na vijf jaar

Als een gemeente vijf jaar gebruik heeft gemaakt van het uitgebreide vangnet, en daarmee al drie jaar een eigenrisicodrempel van 2,5% heeft gehad, wordt de eigenrisicodrempel onder bepaalde omstandigheden weer verhoogd. Gemeenten doen in het uitgebreide vangnet een groter beroep op de solidariteit van andere gemeenten. Het bedrag van de vangnetuitkering gaat immers ten koste van het beschikbare macrobudget van alle gemeenten. De regering vindt dit verantwoord, maar enkel onder de voorwaarde dat een gemeente zich blijft inspannen om haar tekorten te beperken. Een gemeente doet dit door interne en externe maatregelen te nemen, zoals hierboven verder toegelicht. Bij een verlaagde eigenrisicodrempel vermindert de financiële prikkel voor gemeenten om te investeren in re-integratie en andere dienstverlening om de bijstandsuitgaven te beperken.

Voor behoud van het draagvlak onder het vangnet is het redelijk dat na verloop van tijd een uitgebreidere procedure plaatsvindt. Als onderdeel van de zesde vangnetaanvraag voor het uitgebreide vangnet zal het college niet enkel een aanvraagformulier moeten invullen, dat door de gemeenteraad wordt goedgekeurd. Aanvullend op het aanvraagformulier, zal de gemeente een toelichting moeten geven aan de toetsingscommissie over de interne en externe maatregelen die het heeft getroffen om tot verdere tekortreductie te komen. Om dit mogelijk te maken, zal een nieuwe bepaling in het BPw worden opgenomen. Ook zal in dit verband een aanvullende taak aan de toetsingscommissie toebedeeld.

Bij deze aanvulling op de procedure in het zesde jaar toetst de toetsingscommissie of de gemeente zich in de voorliggende periode voldoende heeft ingespannen om het beleid en de uitvoering te verbeteren. Daarbij ligt de nadruk op de interne en externe maatregelen die de gemeente in de afgelopen vijf jaar heeft getroffen om het tekort terug te dringen. Zo zal het college onder andere moeten toelichten hoe de gemeente het eigen beleid heeft geëvalueerd en welke inspanningen het heeft verricht om van andere gemeenten en organisaties te leren. Net als bij de procedurele toets op de aanvraagformulieren wordt door de toetsingscommissie geen oordeel gegeven over de inhoud van de getroffen maatregelen. De nadere invulling van de uitgebreide procedure wordt door de toetsingscommissie nog verder uitgewerkt en gecommuniceerd, zodat het proces voor elke gemeente duidelijk en gelijk is.

Op basis van haar bevindingen adviseert de toetsingscommissie de minister van SZW over het al dan niet opnieuw toekennen van een vangnetuitkering met een eigenrisicodrempel van 2,5% na vijf jaar in het uitgebreide vangnet. De onafhankelijke positie van de toetsingscommissie borgt een zorgvuldige afweging. De minister van SZW neemt het besluit op basis van het advies van de toetsingscommissie. Als besloten wordt dat een gemeente het recht op deze verdere verlaging van het uitgebreide vangnet verliest, wordt de volgende procedure gevolgd voor het vangnet. Als een gemeente voldoet aan de voorwaarden voor het uitgebreide vangnet (3 van de 4 jaar een tekort > 5%) wordt de eigenrisicodrempel verhoogd naar 5%. Is dit niet het geval, dan gelden opnieuw de voorwaarden voor het reguliere vangnet en is de eigenrisicodrempel 7,5%. Als besloten wordt dat

een gemeente het recht op de verdere verlaging behoudt, volgt een nieuw weegmoment na opnieuw vijf jaar in het uitgebreide vangnet.

Het weegmoment na vijf jaar, waarbij extra toelichting wordt gevraagd op de getroffen interne en externe maatregelen, geldt niet voor gemeenten met minder dan 5.000 inwoners. Deze voorwaarde is niet proportioneel voor gemeenten met minder dan 5.000 inwoners vanwege de beperkte schaalgrootte van de uitvoering bij deze gemeenten. Bovendien geldt voor deze gemeenten, om dezelfde reden, al de uitzondering dat zij geen externe maatregelen hoeven te treffen.

Voorbeelden

Onderstaande voorbeelden schetsen een aantal scenario's van gemeenten die wel of niet in aanmerking komen voor het uitgebreide vangnet. De voorbeelden zijn niet uitputtend en bevatten dus niet alle mogelijke scenario's. Wel kan het de werking van het uitgebreide vangnet verduidelijken. In tegenstelling tot het reguliere vangnet is het resultaat in euro's niet relevant voor de beoordeling of een gemeente wel of niet in aanmerking komt voor het uitgebreide vangnet. Deze voorbeelden omvatten daarom slechts het tekort of overschot in de relevante jaren in percentages.

Voorbeeld 2 – recht op verlaging van de eigenrisicodrempel naar 5%

Gemeente A	Jaar T-3	Jaar T-2	Jaar T-1	Jaar T
Tekort of overschot	-6%	-7%	-2%	-6%

Gemeente A heeft in jaar T-3, T-2 en jaar T een tekort hoger dan 5%. In jaar T-1 heeft deze gemeente een tekort lager dan 5%. Gemeente A komt in aanmerking voor een verlaging van het eigen risico, omdat het 3 van de afgelopen 4 jaar een tekort heeft gelijk of hoger dan 5%. Het tekort in jaar T is ook hoger dan 5%, waardoor een verlaging van de eigenrisicodrempel ook geëffectueerd wordt in het vangnet.

Voorbeeld 3 – geen recht op verlaging eigenrisicodrempel vanwege een te laag tekort in jaar T

Gemeente B	Jaar T-3	Jaar T-2	Jaar T-1	Jaar T
Tekort of overschot	-5%	-7%	-6%	-3,5%

Gemeente B heeft in jaar T-3, T-2 en T-1 een tekort groter dan (of gelijk aan) 5%. In jaar T is haar tekort 3,5%. Ondanks dat de gemeente in drie van de vier afgelopen jaren een tekort had dat de 5% oversteeg, komt het door het te lage tekort in jaar T niet in aanmerking voor het uitgebreide vangnet.

Voorbeeld 4 – geen recht op verlaging eigenrisicodrempel, mogelijk wel recht op de reguliere vangnetuitkering

Gemeente C	Jaar T-3	Jaar T-2	Jaar T-1	Jaar T
Tekort of overschot	+2%	-4%	-11%	-8%

Gemeente C komt niet in aanmerking voor het uitgebreide vangnet. Het tekort in jaar T en jaar T-1 is beide groter dan 5%. In jaar T-2 is het tekort echter kleiner dan 5% en in jaar T-3 is een overschot gerealiseerd. Gemeente C voldoet daarmee niet aan de eis voor het uitgebreide vangnet, omdat er geen sprake is van een meerjarig tekort boven de drempel. De voorwaarde hiervoor is dat de gemeente in ten minste 3 van de 4 afgelopen jaren een tekort moet hebben dat de 5% overstijgt.

De gemeente komt mogelijk wel in aanmerking voor het reguliere vangnet. Het tekort in jaar T overstijgt de 7,5%. De gemeente moet daarvoor wel voldoen aan de tweede financiële vereiste van het reguliere vangnet. In de periode T-2, T-1 en T moet daarvoor sprake zijn van een gecumuleerd tekort dat meer bedraagt dan 7,5%, berekend over het budget voor jaar T. Voor deze berekening is het resultaat in euro's nodig (zie voorbeeld 1).

Voorbeeld 5 – recht op een verdere verlaging van de eigenrisicodrempel naar 2,5%

Gemeente D	Jaar T-4	Jaar T-5	Jaar T-3	Jaar T-2	Jaar T-1	Jaar T
Tekort of overschot	-6%	-7%	-2%	-6%	-5,5%	-6%

Dit voorbeeld bouwt voort op voorbeeld 2, waarbij een gemeente recht had op verlaging van de eigenrisicodrempel naar 5%. In dit voorbeeld heeft gemeente D in jaar T-2 recht op deze verlaging. Hetzelfde geldt voor jaar T-1, waarin de gemeente ook voldoet aan de vereisten voor de verlaagde eigenrisicodrempel. In jaar T zit de gemeente al twee jaar in het uitgebreide vangnet. De eigenrisicodrempel wordt dan verder verlaagd naar 2,5%. In dit voorbeeld overschrijdt het tekort van gemeente D deze drempel, waardoor de gemeente recht heeft op deze verdere verlaging naar 2,5%.

Voorbeeld 6 – geen recht op een uitgebreide vangnetuitkering vanaf 2,5%

Gemeente E	Jaar T-4	Jaar T-5	Jaar T-3	Jaar T-2	Jaar T-1	Jaar T
Tekort of overschot	-6%	-6%	-1%	-7%	-5,5%	-2%

Gemeente E komt in dit voorbeeld niet in aanmerking voor het uitgebreide vangnet in jaar T. Doordat de gemeente in jaar T-2 en T-1 in aanmerking kwam voor de verlaging van de drempel naar 5% (het had 3 van de 4 voorgaande jaren een tekort >5%), is de drempel voor jaar T verlaagd naar 2,5%. Dit houdt in dat in dat jaar de getrapte vergoeding vanaf een tekort van 2,5% geldt. Het tekort van gemeente E is in jaar T echter kleiner dan de drempelwaarde van 2,5%, daardoor komt deze gemeente hiervoor niet in aanmerking.

4. Gevolgen voor gemeenten

Het wijzigingsbesluit heeft gevolgen voor gemeenten. Gemeenten die meerjarige tekorten realiseren op het bijstandsbudget worden door deze wijziging extra tegemoetgekomen doordat zij een lagere eigenrisicodrempel hebben. De gevolgen van de wijziging voor de uitvoering door gemeenten zijn daarnaast zeer beperkt. De procedure voor het aanvragen van een uitgebreide vangnetuitkering zal namelijk op een vergelijkbare manier verlopen als voor het reguliere vangnet. Daarbij dient het college van de gemeente gebruik te maken van het door de minister beschikbaar gestelde aanvraagformulier. Na instemming van de gemeenteraad dient het college de aanvraag in te dienen bij de toetsingscommissie.

Er zijn geen aanvullende informatievereisten van gemeenten nodig om vast te kunnen stellen of gemeenten in aanmerking komt voor het uitgebreide vangnet. De verantwoording die gemeenten binnen de specifieke uitkering bijstandsbudget moeten afleggen (Sisa) biedt alle informatie die nodig is om vast te stellen of een gemeente hiervoor in aanmerking komt.

Van gemeenten die gebruikmaken van het vangnet wordt verwacht dat zij interne en externe maatregelen nemen en zich inspannen om van andere gemeenten te leren. Dit vraagt dus wel een extra inspanning. Deze extra voorwaarde geldt echter nu ook al voor gemeenten die in een aaneengesloten periode van drie jaar meer dan één keer aanspraak maakten op het vangnet. Na vijf jaar in het uitgebreide vangnet wordt van gemeenten eenmalig extra inspanning gevraagd vanwege de uitgebreide procedure van de toetsingscommissie.

5. Financiële gevolgen

De uitbreiding van het vangnet Participatiewet heeft geen financiële gevolgen voor de begroting van het ministerie van SZW. Het vangnet van de Participatiewet wordt gefinancierd vanuit het macrobudget voor de bijstand van twee jaar later (T+2). Met andere woorden: de uitbetaling van een over 2025 toegekende vangnetuitkering geschiedt in 2027, ten laste van het macrobudget van 2027. Dit sluit aan op de werkwijze van het reguliere vangnet. Op deze manier is het vangnet gebaseerd op gemeentelijke solidariteit, waarbij de middelen voor het vangnet een extra tegemoetkoming zijn voor gemeenten met meerjarig (middel)grote tekorten. De financiële gevolgen van de uitbreiding van het vangnet hebben effect op het resterende, te verdelen budget voor de bijstand. Hierbij is bij het uitgebreide vangnet dus sprake van meer solidariteit tussen gemeenten.

Er is in kaart gebracht hoe hoog de extra uitgaven aan vangnetuitkeringen zouden zijn geweest als de uitbreiding van het vangnet in de periode 2016-2023 zou hebben gegolden. Dit varieert tussen de € 5 miljoen en € 28 miljoen per jaar, wat circa 0,1%-0,5% van het macrobudget in die jaren betreft (zie tabel 1). Dit geeft een indicatie van de extra omvang van het vangnet die we de komende jaren als gevolg van de uitbreiding kunnen verwachten.

	2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022	2023
x € mln	14,0	26,4	28,0	27,7	10,6	5,3	6,9	6,3
% macrobudget	0,2%	0,4%	0,5%	0,5%	0,2%	0,1%	0,1%	0,1%

Tabel 1. Indicatie van de omvang van het uitgebreide vangnet

6. Toetsing

De procedure van toetsing wijkt niet af van de reguliere procedure voor het vangnet. Hierbij ligt de verantwoordelijkheid voor inhoudelijke toetsing bij de gemeenteraad van de aanvragende gemeente. De raad moet instemmen met de juistheid van de verklaring van het college over de oorzaken van het tekort en de maatregelen die de gemeente heeft genomen. De toetsingscommissie vangnet Participatiewet toetst op de financiële en procedurele voorwaarden. Uiteindelijk beslist de minister van SZW op basis van het advies van de toetsingscommissie of een vangnetuitkering wordt toegekend.

De toetsingscommissie krijgt naar aanleiding van deze wijziging van het BPw een extra taak toebedeeld. Dit gaat om het uitvoeren van een uitgebreidere procedure wanneer een gemeente meer dan vijf jaar gebruikt maakt van een verlaagde eigenrisicodrempel. Op basis hiervan adviseert de toetsingscommissie de minister van SZW over het al dan niet opnieuw toekennen van een eigenrisicodrempel van 2,5% na vijf jaar in het uitgebreide vangnet.

7. Advies en consultatie

Deze uitbreiding van het vangnet is uitgewerkt in een brede werkgroep met deelnemers van het ministerie van SZW, koepelorganisaties Divosa en de VNG, de toetsingscommissie vangnet Participatiewet en een zestal gemeenten. De gemeenten zijn een afspiegeling van gemeenten met meerjarige tekorten, meerjarige overschotten en gemeenten die meerjarig min of meer uitkomen met het budget. De werkgroep heeft een aantal criteria opgesteld waaraan het uitgebreide vangnet moest voldoen. Zo moest deze eenvoudig, uitlegbaar, betaalbaar en selectief zijn. Ook moest het vangnet een tegemoetkoming bieden voor de grootste meerjarige tekortgemeenten, de prikkelwerking behouden en de lerende cultuur binnen gemeenten versterken. Verschillende varianten zijn langs deze meetlat gelegd. De hierboven uitgewerkte uitbreiding van het vangnet is als voorkeursvariant door de werkgroep voorgelegd en gepresenteerd bij het Platform Financiën van Divosa. Deze variant is daarna besproken in de commissie Financiën en de commissie Participatie, Schuldhulpverlening en Integratie (PSI) van de VNG. Vervolgens is overeengekomen in een bestuurlijk overleg tussen SZW en VNG op 30 januari 2025 om het vangnet uit te breiden volgens deze voorkeursvariant. De uitbreiding van het vangnet wordt breed gedragen door gemeenten.

8. Inwerkingtreding

Dit besluit treedt in werking met ingang van 1 januari 2026 en zal op uiterlijk 1 oktober 2025 in het Staatsblad worden gepubliceerd. Daarmee wordt voldaan aan het kabinetsbeleid van vaste verandermomenten en een minimuminvoeringstermijn voor regelgeving, zoals neergelegd in aanwijzing 4.17 van de Aanwijzingen voor de regelgeving. De aanpassing zal verder onder de aandacht gebracht worden door een bericht in het Gemeentenieuws van het ministerie van SZW en door middel van de website van de toetsingscommissie.

Inwerkingtreding per 1 januari 2026 maakt het mogelijk om al in het vangnet over het jaar 2025 de verlaagde eigenrisicodrempel (uitbreiding stap 1) toe te passen. De verantwoording die gemeenten binnen de specifieke uitkering bijstandsbudget moeten afleggen (Sisa) biedt alle informatie die nodig is om vast te stellen of een gemeente in de afgelopen jaren een tekort boven de 5% heeft gehad. Begin 2027 worden de toegekende vangnetuitkeringen over het jaar 2025 uitgekeerd aan de betreffende gemeenten.

Een gemeente kan op zijn vroegst 2 jaar na inwerkingtreding van het uitgebreide vangnet aanspraak maken op de verdere verlaging van de drempel naar 2,5%. Hiervoor dient men eerst

aan de eis te voldoen om daadwerkelijk twee jaar een vangnetuitkering o.b.v. de verlaagde eigenrisicodrempel (uitbreiding stap 1) te hebben verkregen. Dit geldt dus voor het eerst voor de vangnetuitkering over het jaar 2027.

II Artikelsgewijs deel

Artikel I, onderdeel A

Middels dit onderdeel worden de verwijzingen naar enkele bepalingen in artikel 9, tweede lid, van het BPw gewijzigd. Daarmee wordt de rol van de toetsingscommissie uitgebreid.

Momenteel heeft de toetsingscommissie als taak om de verzoeken van gemeenten om een vangnetuitkering te beoordelen en de minister aan de hand van dit oordeel van advies te voorzien. De beoordeling is procedureel van aard. Die rol van de toetsingscommissie blijft nog steeds als uitgangspunt gelden. Door een wijziging van het tweede lid, wordt tot uitdrukking gebracht dat de toetsingscommissie niet alleen beoordeelt of een verzoek tot een reguliere vangnetuitkering voldoet aan de financiële en procedurele voorwaarden, maar dat het ook beoordeelt of een verzoek tot een uitgebreide vangnetuitkering aan die voorwaarden voldoet. Met dit wijzigingsbesluit zijn de financiële voorwaarden opgenomen in een nieuw artikel 9b en de procedurele voorwaarden zijn opgenomen in een nieuw artikel 9c, eerste en tweede lid. Artikel 9, tweede lid, verwijst daarom naar die nieuwe bepalingen.

Daarbij is, door te verwijzen naar het nieuwe artikel 9c, vierde lid, een aanvullende taak aan de toetsingscommissie toebedeeld in die gevallen waarin een gemeente vijf jaar aaneengesloten gebruik heeft gemaakt van het uitgebreide vangnet, en daarbij al drie jaar een eigenrisicodrempel van 2,5% heeft gehad. Indien die gemeente na die periode van vijf jaar in een daaropvolgend jaar wederom een aanvraag indient voor een vangnetuitkering en in dat jaar voldoet aan de voorwaarden voor een vangnet horende bij een eigenrisicodrempel van 2,5%, toetst de toetsingscommissie de interne en externe maatregelen die de gemeente in de voorliggende periode van vijf jaar heeft getroffen om tot een tekortreductie te komen. De toetsingscommissie gaat daarbij na of de gemeente de betreffende maatregelen heeft toegelicht. Op basis van deze extra voorwaarde adviseert de toetsingscommissie de minister over of een gemeente wederom in aanmerking dient te komen voor een verlaging van de eigenrisicodrempel naar 2,5%, of dat de eigenrisicodrempel voor die gemeente dient te worden verhoogd naar 5% of 7,5%. Ook die beoordeling is procedureel van aard.

Artikel I, onderdeel B

Artikel 9a, eerste lid, van het BPw verwees naar artikel 10 van dat besluit. Aangezien middels dit wijzigingsbesluit de voorwaarden uit het oude artikel 10 BPw zijn opgenomen in artikelen 9b, 9c en 10, is de verwijzing naar de relevante bepalingen daarop aangepast.

Artikel I, onderdeel C

Middels dit onderdeel worden twee nieuwe artikelen ingevoegd. In het oude artikel 10 van het BPw, dat slechts op de reguliere vangnetuitkering betrekking had, waren zowel de financiële en de procedurele voorwaarden van de vangnetuitkering opgenomen als de wijze waarop de hoogte van die vangnetuitkering wordt berekend. Omdat met dit wijzigingsbesluit de vangnetuitkering en daarmee het BPw worden uitgebreid, is ervoor gekozen om de voorwaarden en de hoogte van de vangnetuitkering te verspreiden over drie verschillende bepalingen. Daarmee is vooral een verbetering van de leesbaarheid van de bepalingen inzake de vangnetuitkering beoogd. De structuur van de regelgeving is dan zodanig aangepast dat in artikel 9b de financiële voorwaarden van de reguliere en de uitgebreide vangnetuitkering zijn weergegeven, in artikel 9c zijn de procedurele voorwaarden opgesomd en in artikel 10 is de hoogte van de verschillende soorten vangnetuitkering geregeld.

Financiële voorwaarden van de vangnetuitkering

Met dit wijzigingsbesluit zijn de financiële voorwaarden van de vangnetuitkering afzonderlijk opgenomen in een nieuwe bepaling, artikel 9b. In de aanhef van dit artikel is gekozen voor een kan-bepaling, om de bewoordingen beter te laten aansluiten op artikel 74 van de Pw. Op grond van het eerste lid van de laatstgenoemde bepaling kan door de minister op verzoek van het college een vangnetuitkering worden verleend. Daarnaast kan de minister op grond van artikel 74, vijfde lid, van de Pw een vangnetuitkering verminderen, intrekken of weigeren. Door in artikel 9b op te nemen dat de minister een vangnetuitkering, bedoeld in artikel 74 van die wet, kan verlenen, wordt de beslissingsbevoegdheid van de minister – zoals die uit de Pw voortvloeit – beter tot uitdrukking gebracht.

In het oude artikel 10, eerste lid, onderdeel c, van het BPw, waren de financiële voorwaarden geformuleerd voor de reguliere vangnetuitkering. Volgens die bepaling heeft een gemeente recht op een vangnetuitkering, indien die gemeente een tekort heeft dat meer bedraagt dan 7,5% van het definitief over dat jaar toegekende budget als bedoeld in artikel 69 van de Pw. Daarnaast geldt als voorwaarde dat een gemeente over het uitkeringsjaar en de twee daaraan voorafgaande jaren een gecumuleerd tekort moet hebben dat meer bedraagt dan 7,5%, berekend over alleen het definitief over het uitkeringsjaar toegekende gebundelde budget.

De financiële voorwaarden voor het reguliere vangnet uit het oude artikel 10, eerste lid, onderdeel c, van het BPw, zijn verplaatst naar artikel 9b, onderdeel a. Daarnaast zijn in de onderdelen b en c twee situaties toegevoegd waarin een gemeente een uitgebreide variant van de vangnetuitkering kan ontvangen.

In de eerste plaats is in onderdeel b mogelijk gemaakt dat een gemeente recht heeft op een uitgebreide variant van de vangnetuitkering, indien die gemeente een tekort heeft dat minstens 5% bedraagt van het definitief over dat jaar toegekende budget, bedoeld in artikel 69 van de Pw, en in minstens twee van de drie daaraan voorafgaande jaren. Het gaat dan om de situatie waarin de eigenrisicodrempel wordt verlaagd naar 5%, zoals omschreven in hoofdstuk 3 van deze nota van toelichting.

In de tweede plaats is mogelijk gemaakt dat een gemeente, die twee jaar lang gebruik heeft gemaakt van de vangnetuitbreiding omdat het voldeed aan de financiële voorwaarden, bedoeld in artikel 9b, onderdeel b, in de daaropvolgende jaren recht heeft op een verdere uitbreiding van de vangnetuitkering. Daarin voorziet het onderdeel c. In dat geval wordt de eigenrisicodrempel verder verlaagd naar 2,5%, zoals omschreven in hoofdstuk 3 van deze nota van toelichting. Daarbij geldt als eerste voorwaarde dat de in aanmerking komende netto lasten van de gemeente de verstrekte uitkering met minstens 2,5% overstijgen in het uitkeringsjaar. Daarnaast geldt dat de gemeente in twee situaties in aanmerking kan komen voor die meest uitgebreide variant van de vangnetuitkering: (1) indien de gemeente gedurende twee voorafgaande jaren gebruik heeft gemaakt van een verlaging van de eigenrisicodrempel naar 5% en in een daaropvolgende derde jaar wederom een aanvraag om een vangnetuitkering indient (artikel 9b, onderdeel c, subonderdeel 1°), of (2) indien de gemeente gedurende de eerste twee jaren gebruik heeft gemaakt van een verlaging van de eigenrisicodrempel naar 5%, in een derde of een daaropvolgend jaar gebruik heeft gemaakt van een verlaging van de eigenrisicodrempel naar 2,5%, en in een daaropvolgend jaar wederom een aanvraag om een vangnetuitkering indient (artikel 9b, onderdeel c, subonderdeel 2°).

Procedurele voorwaarden van de vangnetuitkering

In het oude artikel 10, eerste lid, onderdelen a, b, d en e, en het tweede, derde, zevende en achtste lid, van het BPw, waren de procedurele voorwaarden voor een vangnetuitkering opgenomen. Die voorwaarden blijven ook met dit wijzigingsbesluit opgaan, en zullen eveneens voor het uitgebreide vangnet gelden. Ten behoeve van de leesbaarheid, zijn deze voorwaarden opgenomen in een nieuw artikel 9c. In het eerste lid van die bepaling zijn de procedurele voorwaarden opgenomen waaraan een gemeente ieder jaar dient te voldoen waarin het een vangnetuitkering aanvraagt. Zo dient een gemeente, om aanspraak te kunnen maken op een vangnetuitkering, een verzoek daartoe in te dienen bij de toetsingscommissie voor ieder jaar waarvoor het een vangnetuitkering wenst te ontvangen, ongeacht welke variant van de vangnetuitkering – de reguliere of een van de uitgebreidere variant – aan de orde is.

In het tweede lid is de voorwaarde opgenomen dat een gemeente bij de aanvraag om een vangnetuitkering dient te verklaren dat het interne en externe maatregelen heeft getroffen om tot verdere tekortreductie te komen. Daarbij is een onderscheid tot uitdrukking gebracht voor wat betreft het reguliere vangnet en het uitgebreide vangnet. Zoals in het algemeen deel van deze nota van toelichting is toegelicht, blijft in het kader van het reguliere vangnet de verplichting om te verklaren over dergelijke interne en externe maatregelen enkel opgaan voor het college van een gemeente waaraan in een van de twee daaraan voorafgaande kalenderjaren een vangnetuitkering op grond van artikel 9b, onderdeel a, is verleend. Voor het uitgebreide vangnet geldt de eerdergenoemde voorwaarde wel al vanaf het eerste jaar dat een vangnetaanvraag wordt gedaan.

Voor gemeenten met minder dan 5000 inwoners is met het derde lid een uitzondering gemaakt op het tweede lid: deze gemeenten hoeven niet te verklaren dat externe maatregelen zijn getroffen om tot verdere tekortreductie te komen.

In het vierde lid is het eerdergenoemde weegmoment opgenomen (zie hoofdstuk 3 van het algemeen deel van de nota van toelichting). Deze situatie doet zich voor als de gemeente in een aaneengesloten periode van vijf jaar gebruik heeft gemaakt van het uitgebreide vangnet, en in een zesde jaar op een rij een vangnetuitkering aanvraagt. Indien die gemeente in dat zesde jaar voldoet aan de voorwaarden voor een vangnetuitkering horende bij een eigenrisicodrempel van 2,5%, dan betekent dat niet dat de gemeente automatisch die vangnetuitkering toegewezen krijgt. De gemeente zal in dat verband de interne en externe maatregelen nader moeten toelichten die het heeft getroffen in de vijf voorafgaande jaren om tot verdere tekortreductie te komen. Die verplichting voor de gemeente is nu opgenomen in onderdeel a van het vierde lid. In het vierde lid, onderdeel b, is de regel tot uitdrukking gebracht dat een nieuw weegmoment volgt na een nieuwe aaneengesloten periode van vijf jaar, in die gevallen waarin besloten wordt dat een gemeente het recht op de verdere verlaging behoudt.

Het is aan de toetsingscommissie om na te gaan of de gemeente de getroffen maatregelen heeft toegelicht. De toetsingscommissie stelt na de beoordeling een advies op, waarna de minister in de regel de beslissing van de toetsingscommissie overneemt. Dat betekent dat indien de toetsingscommissie constateert dat een gemeente geen of onvoldoende interne en externe maatregelen heeft getroffen om tot verdere tekortreductie te komen, de minister een vangnetuitkering horende bij een eigenrisicodrempel van 2,5% niet verleent. Die bevoegdheid van de minister is nu opgenomen in het vijfde lid. Zoals in hoofdstuk 3 van het algemeen deel van de nota van toelichting is omschreven, kan een gemeente in een geval van een dergelijke weigering alsnog aanspraak hebben op een vangnetuitkering horende bij een eigenrisicodrempel van 5% (de andere uitgebreide variant) of een vangnetuitkering horende bij een eigenrisicodrempel van 7,5% (de reguliere variant), afhankelijk van de voorwaarden waaraan het voldoet.

In het zesde lid is een uitzondering opgenomen op het vierde lid voor gemeenten met minder dan 5000 inwoners. De extra voorwaarde voor het weegmoment is niet proportioneel voor gemeenten met minder dan 5000 inwoners vanwege de beperkte schaalgrootte van de uitvoering bij deze gemeenten.

De bepalingen die voorheen waren opgenomen in artikel 10, zevende en achtste lid, van het BPw, zijn vanwege de voorgestelde wijzigingen en vernummering, verplaatst naar het nieuwe artikel 9c, zevende en achtste lid. Deze voorwaarden zijn niet inhoudelijk gewijzigd.

Artikel 1, onderdeel D

De wijze waarop de hoogte van de reguliere vangnetuitkering wordt vastgesteld was opgenomen in het oude artikel 10, vierde lid, van het BPw. Deze hoogte wordt bepaald volgens een getrapt model. Dit houdt in dat het eerste gedeelte van het tekort tot en met 7,5% voor rekening van de gemeente komt. Het deel van het tekort dat meer dan 7,5% maar maximaal 12,5% bedraagt wordt voor de helft opgevangen via het vangnet. Het deel van het tekort dat meer dan 12,5% bedraagt, wordt volledig gedekt door de vangnetuitkering. Deze wijze van vaststellen van de hoogte van de reguliere vangnetuitkering blijft bestaan, maar is met deze wijziging verplaatst naar artikel 10, eerste lid, van het BPw.

Indien sprake is van een situatie als bedoeld in het nieuwe artikel 9b, onderdeel b (horende bij een uitgebreide vangnetuitkering met een eigenrisicodrempel van 5%), wordt de hoogte van de vangnetuitkering wederom bepaald volgens een getrapt model. In die situatie betekent dit dat het eerste gedeelte van het tekort tot 5% voor rekening van de gemeente komt. Het deel van het tekort dat minstens 5% maar maximaal 10% bedraagt wordt voor de helft opgevangen via het vangnet. Het deel van het tekort dat meer dan 10% bedraagt, wordt volledig gedekt door de vangnetuitkering. De wijze van het vaststellen van de hoogte van deze uitgebreide variant van de vangnetuitkering is opgenomen in een nieuwe artikel 10, tweede lid, van het BPw.

Indien sprake is van een situatie als bedoeld in het nieuwe artikel 9b, onderdeel c (horende bij de meest uitgebreide variant van de vangnetuitkering met een eigenrisicodrempel van 2,5%), wordt de hoogte van de vangnetuitkering als volgt bepaald: het eerste gedeelte van het tekort tot 2,5% komt voor rekening van de gemeente. Het deel van het tekort dat minstens 2,5% maar maximaal 7,5% bedraagt wordt voor de helft opgevangen via het vangnet. Het deel van het tekort dat meer dan 7,5% bedraagt, wordt volledig gedekt door de vangnetuitkering. Deze wijze van het vaststellen

van de hoogte van de vangnetuitkering is opgenomen in een nieuwe artikel 10, derde lid, van het BPw.

In verband met de herschikking zijn de bepalingen die voorheen waren opgenomen in artikel 10, vijfde en zesde lid, opgenomen in het nieuwe artikel 10, vierde en vijfde lid, van het Bpw.

In het nieuwe artikel 10, zesde lid, wordt tot uitdrukking gebracht dat indien een gemeente een vangnetuitkering aanvraagt en daarbij in aanmerking blijkt te komen voor meerdere vormen van vangnetuitkering op grond van artikel 9b, de voor het college meest gunstige vorm van vangnetuitkering wordt verleend. Bijvoorbeeld als blijkt dat de gemeente voldoet aan de financiële voorwaarden voor een vangnetuitkering horende bij een eigenrisicodrempel van 7,5% (artikel 9b, onderdeel a) en een vangnetuitkering horende bij een eigenrisicodrempel van 5% (artikel 9b, onderdeel b), en daarnaast aan de procedurele voorwaarden voor een vangnetuitkering heeft voldaan, de vangnetuitkering horende bij een eigenrisicodrempel van 5% aan die gemeente wordt verleend. De laatstgenoemde vangnetuitkering is voor de gemeente het meest voordelig.

De Staatssecretaris van Sociale Zaken
en Werkgelegenheid,

J.N.J. Nobel